

## [Hasle.]

de vilde altsaa ikke have kunnet optage de kontante Penge, de fik udbetalt under en eventuel Konvertering, uden paa ny at anbringe dem i de lavt forrentede Obligationer. Havde man altsaa koncentreret Opmærksomheden om dette Punkt, er der for mig ingen Tvivl om, at det i stort Omfang vilde være lykkedes at konvertere. I Stedet for spredte man Krisefondens Virksomhed over Masser af Omraader, og i Stedet for søgte man at rive Landkreditforeningsobligationerne med ind i den samme Bevægelse som Bykreditforeningsobligationerne, hvad der paa Forhaand maatte betragtes som dødsdømt.

Det foreliggende Lovforslag falder, som man let vil se, i to Dele. Den første Del angaar den Rentelettelse, som kaldes midlertidig, og den anden, fra § 6 og videre frem, angaar den varige Rentenedsættelse. Med Hensyn til den første Del vil jeg først gøre nogle Bemærkninger.

Man kan naturligvis godt more sig med at kalde dette Forslag et Forslag til Lov om Rentenedsættelse, det bliver ikke bedre deraf, for dette Lovforslag er simpelt hen en Almisser, simpelt hen en Understøttelse. Hvorledes den Understøttelse, der kommer ind, bliver brugt, om den bliver brugt til Rentenedsættelse eller noget andet, maa jo faktisk være ligegyldigt, det er kun en Camouflering af det virkelige Forhold, at Regeringspartierne nu ønsker at uddele en Almisse til visse Landbrugere. Jeg erkender, at det i en akut Krisesituation muligt kan være berettiget at træde hjælpende til ogsaa med Almisser, men hvis man tror, at man under en Landbrugskrise, der nu raser paa fjerde Aar, kan løse Vanskelighederne blot i nogen Udstrækning ved at uddele Understøttelser og Almisser fra Bybefolkningen til Landbruget, saa vil man faa at se, at man har taget fejl.

Vi maa vende os imod denne Understøttelsespolitik, vi maa vende os imod den af mange Grunde. For det første, fordi denne Understøttelsespolitik økonomisk ikke er mulig. Det er umuligt, at Bybefolkningen i dette Land, udover hvad der allerede er ydet og vil blive ydet paa andre Punkter, kan træde til her og ligefrem være med til kontant at betale Landbrugets Underskud. Det er i det lange Løb, og det er allerede nu økonomisk umuligt.

For det andet vender vi os imod det, fordi det ingen Hjælp betyder. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller paaviste nylig, at for en jævn stor Gaard vil det

betyde en aarlig Formindskelse af Udgifterne paa ca. 300 Kr. Men naar man ser det Apparat, der skal sættes i Virksomhed i den Anledning, og naar man samtidig hører Regeringspartierne foregøgle Befolkningen, at nu er den store Rentelettelse undervejs; ja, saa vil man forstaa, at det kun kan blive til Skuffelse.

Af principielle Grunde maa vi naturligvis ogsaa vende os mod dette Forslag. Det er en konservativ Grundtanke i al Krisepolitik, at det er Erhvervet som saadant, der skal støttes, det er ikke den enkelte Mand, der har placeret sig særlig daarligt økonomisk, der skal have Præference til at faa Hjælp fremfor den sparsommelige, der har placeret sig godt. Nej, vi ønsker gennem Kriselovgivningen at skabe Vilkaar for de enkelte Landmænd til at tage Chancen, ikke at begunstige den økonomisk daarligt stillede, der muligt ved egne Foranstaltninger er bragt til sin økonomisk daarlige Situation. Vi har mange Gange peget paa de Foranstaltninger, vi i saa Henseende maa kræve gennemført. Om lidt kommer nogle af dem, ganske vist i stærkt forvansket Skikkelse, til Behandling, men jeg skal dog nævne som det vigtigste Led i den konstruktive Politik, man fra konservativ Side maa kræve overfor Landbruget, en eneste Ting, nemlig Korn-tolden.

Denne Lovgivning maa vi endelig vende os imod, fordi den, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Krag paapegede, i høj Grad er klassepræget. Den kommer de Befolkningsklasser til gode, hvis Stemmer Regeringspartierne kan vente sig ved de politiske Valg, og vælter Byrder over paa alle andre Samfundsklasser. Navnlig i en Situation som den foreliggende er det beklageligt, at Regeringen ved Fremsættelsen af dette Lovforslag ikke har kunnet se bort fra snævre Partiinteresser.

Det drejer sig ved dette Lovforslag kun om henholdende Foranstaltninger. Det søger at holde Liv i visse Landbrugere, som dog, naar det kommer til Stykket, vil være fortabte. Man maa se den Sandhed i Øjnene, at for at holde disse Folk oppe paalægger man hele den øvrige arbejdende Befolkning vældige Byrder ved dette Lovforslag. Det kan ikke forlanges, at Bybefolkningen fortsat skal gaa med til disse Foranstaltninger.

Om Sønderjylland indeholder Lovforslaget nogle særlige Bestemmelser, og vi er fra vor Side — i Modsætning til de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Krag fremsatte paa Venstres Vegne — klar over,